

maaske trænge ind i en af denne Finanslovs Gaader, nemlig hvorfor den har en større Udgift, skønt der paastaas, at den har betydelige Besparelser navnlig paa Militærudgifternes Omraade. Det er muligt, det ligger skjult i, at man søger mere til de løst ansatte, end der virkelig er Brug for, det ved jeg ikke, men Ministeren har her peget paa et Forhold, som der kan være Anledning til at undersøge.

Den højtærede Minister var forarget over min Betegnelse af Statsregnskabet for 1920—21 som falsk, og han mente, at det var ikke en gentlemanlike Diskussion at betegne det saaledes. Jeg kan ikke betegne Statsregnskabet som noget andet, end det er. Det er et Regnskab, som ikke paa nogen Maade er mindre urigtigt end noget af de Regnskaber, der i disse sidste Aar har været kritiseret. Hvis den højtærede Statsminister vil tage Statsregnskabet for 1920—21, vil han dør se opført en Kassebeholdning paa 246 Millioner, og som Bestanddel af den 111 Millioner for Statsbanernes Vedkommende. Men disse Værdier var, da dette Statsregnskab blev aflagt, ikke til Stede, de var forlængst forsvundet, de var fuldkommen transatlantiske, ikke blot i den Forstand, at Værdierne laa hinsides Atlanterhavet, var betalt i Amerika, men de var ogsaa transatlantiske i den Forstand, at enhver Forhaabning om, at disse 111 Millioner skulde være til Stede eller skulde komme igen, var en fuldstændig Illusion. Man opførte her Kulbeholdningen til en Værdi, som den havde haft for halvandet Aar siden, men som den slet ikke mere havde. Hvor disse Penge er blevet af, kan enhver, der derefter ser Statsregnskabet for 1921—22, se. Dér vil man nemlig se, at Statsbanernes Værdier er opført til 42 Millioner, 70 Millioner mindre, end de var det foregaaende Aar. Men borte var de allerede i 1921. Det, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder foretog sig, var akkurat det, som man behjælder andre forretningsdrivende, der har aflagt Regnskaber, hvor de opførte paa Status Værdier, der ikke eksisterede. Derfor betegnede jeg dette Regnskab som fuldkommen urigtigt og i ingen Henseende værende af en højere Rang end noget af de Forretningsregnskaber, der har været Genstand for en saa stærk Kritik.

Den højtærede Justitsminister sagde til mig, at jeg var nu paa Tilbagetog med Hensyn til, hvad jeg havde sagt om Regeringen. Nej, den højtærede Minister har tillagt mig noget, som jeg ikke har sagt, idet han har skruet en enkelt lille Unøjagtighed i et ellers nøjagtigt Referat op

og mener derpaa at kunne bygge den Formodning, at jeg havde fremsat Insinuationer. Jeg har deroverfor fremsat Forholdet, som var det, at jeg var Genstand for Insinuationer fra en af den højtærede Justitsministers Meningsfæller paa et Møde, idet han fremsatte det, som om jeg havde noget at dække over med Hensyn til Landmandsbanken. Og den højtærede Minister ser ogsaa nu og da dukke op paa denne Talerstol Folk, der fremsætter den samme Opfattelse. Derefter er det, at jeg har sagt, hvorledes Sagen er, nøjagtig, som den er. Jeg har ikke fremsat Insinuationer med Hensyn til, at den højtærede Minister ønskede at skjule noget, ikke det allermindste. Jeg har heller ikke Grund til at tro, at den højtærede Minister ønskede det. Jeg har sagt, hvorledes Forholdet var paa det Tidspunkt. I Udvalget ønskede man en Forandring, fordi man mente, at det ikke vilde kunne lykkes at rekonstruere Landmandsbanken, hvis man holdt offentlige Forhør. Nu siger den højtærede Justitsminister: Ja, men hvilket Regeringsmedlem har hævdet dette? Det har jeg allerede nævnt. Det var den tidligere Handelsminister. Han har udviklet for os, at det var en Umulighed at have offentlige Forhør, medens Arbejdet paa Landmandsbanken fortsattes. Og overfor denne Paastand, som støttede det ærede Medlem Hr. Pürschels Forslag, sagde vi alle sammen i Udvalget: Det maa være rigtigt, det kan ikke ske paa den Maade. Deroverfor har jeg fremsat, for dog at klare Kravet om Offentlighed, Forslag om at lade det, der foregik, stenografere. Det er det, jeg offentlig har sagt, og det er det, der er foregaaet. Den højtærede Minister har ogsaa selv skildret sin egen Stilling derhen, at han kom og fandt, at man var enig om en saadan Ændring, og saa tiltraadte han den. Han har selv her sagt, at han fandt, at det var rigtigt, og han kan altsaa ikke have noget at indvende derimod.

Men saa kom det Øjeblik, da den højtærede Justitsminister for sit Vedkommende blev indigneret. Han sagde, at jeg paa et vist Tidspunkt under Landmandsbankens Ordning havde søgt at gardere mig og mit Parti ved at sige, at hvad enten det gik paa den ene eller den anden Maade, vilde Juli-Ordnningen være forkert. Det var sandelig ikke for at gardere mig eller mit Parti, men for at sige Sandheden om 9. Juli-Ordnningen, som den er. Den var bundforkert, den var i enhver Henseende urimelig og uheldig. Jeg godtgjorde den Gang og skal ikke vende tilbage